

Desconsiderarea soriei White – Scrisoarea 3

M.L. Andreasen

Cu ani în urmă, în timp ce călătoream în Minnesota de Nord, am petrecut un sfârșit de săptămână într-un oraș mic în care trenul nu circula duminica și nu existau autobuze. Nu mi-a plăcut să stau inactiv, așa că am aranjat să țin un serviciu public într-o sală a primăriei. Am pus un afiș scris de mână, în care spuneam că voi vorbi după amiază despre Adventiștii de Ziua a Șaptea. Vă mărturisesc că aș fi preferat mai degrabă să nu vorbesc, pentru că simțeam nevoia să mă odihnesc. Cu siguranță anunțul meu nu va atrage prea mulți oameni.

Spre surpriza mea, sala era aproape plină. De vreme ce oamenii arătau interes pentru subiect, am hotărât să mai anunț încă un serviciu pentru acea seară. Imediat, un domn bine îmbrăcat a ieșit din rândurile auditoriului, s-a prezentat ca fiind, temporar, pastorul singurei biserici din oraș și m-a invitat să merg la biserică să și să vorbesc în acea seară. I-am amintit care este subiectul meu, dar el a afirmat că este acceptabil și pot să merg să vorbesc despre Adventism. I-am mulțumit și am urmat invitația sa.

Dupa întâlnire, în acea seară, mi-a spus că-i pare rău ca m-a invitat.

- Când v-am auzit după amiază, mi-a spus el, am crezut că sunteți un om inteligent. Acum știu că nu sunteți.

- Ce v-a determinat să vă răzgândiți?

- Ați spus că dumneavoastră credeți în Geneză, nu-i așa?

- Sigur că nu. Niciun om inteligent nu crede povestea din Geneza despre creațiune.

- Deci nu credeți în Vechiul Testament?

- Niciun om inteligent nu ar crede.

- Dar în Noul Testament credeți?

- Da, sigur, sunt multe lucruri bune în el. Dar când ajung la scrierile lui Pavel, mă opresc. El este cauza tuturor problemelor.

- Ce credeți despre Hristos?

- A fost un om bun, un om foarte bun. Desigur, a avut și el lipsurile lui. Dar a fost un om bun.

- Sunteți pastor?

- Da, într-un fel. Sunt directorul seminarului. Sunt în vacanță și îl înlocuiesc temporar pe pastorul din acest oraș, un fost student de-al meu.

A urmat o conversație revelatoare pentru mine, care s-a prelungit până noaptea târziu. Cunoșteam câte ceva despre acel seminar și unul dintre profesorii mei urmăse acolo niște cursuri.

- Le predați studenților dumneavoastră ceea ce mi-ați spus în această seară?

- Da, și încă multe altele.

- Și studenții dumneavoastră prezintă aceste lucruri în bisericile lor?

- O, nu! Niciodată. Oamenii nu sunt pregătiți pentru așa ceva. Sunt mult mai conservatori decât pastorii. Trebuie să-i luăm cu binișorul.

Acest episod îmi vine în minte când privesc la situația din biserică noastră în ultimii ani. Am fost tulburat când am auzit prima dată că liderii noștri au purtat negocieri cu evanghelicii; dar am sperat că oferta celorlalte biserici de a ne considera ca fiind de-ai lor nu-i va atrage pe oamenii noștri. Auzisem atât de multe predici pe baza textului din Numeri 23:9 "Este un popor care locuiește la o parte, și nu face parte dintre neamuri" încât am fost amăgit. Întrucât negocierile au fost considerate secrete de top, a trecut ceva timp până să se scurgă vreo informație exactă. Când a aparut, a fost răscolitoare. Washingtonul a furnizat prea puține știri, iar ceilalți m-au informat că nu au nimic de spus. În orice caz, se părea că liderii noștri erau influențați și că se făceau pași care cu greu ar mai fi putut fi retrași.

Prima știre autentică n-a venit de la conducătorii noștri sau prin publicațiile noastre, ci dintr-o publicație evanghelică datată septembrie 1956, care, într-o ediție specială, relatează cele întâmplate. Această relatare era atât de incredibilă încât am ezitat să o iau în considerare. Eram sigur că cele relatate n-au avut loc, și că liderii noștri vor publica imediat o dezmințire. Am așteptat un an, am așteptat doi. Dar până astăzi nu s-a publicat niciun protest și nicio dezmințire. Trebuie deci să accept, dezgustat, că cele relatate sunt adevărate. Haideți să vedem ce s-a întâmplat.

Principalele noastre publicații

În vreme ce citeam Review and Herald săptămână de săptămână, am constatat că articolele te ajută în general. Atât colaboratorii, cât și redactorii și autorii articolelor citează liber din Spiritul Profetic. Sunt momente când nu sunt de acord cu unele poziții pe care le consider nefondate, dar nu sunt dese. Dar am învățat să nu ia prea în serios anumite probleme minore. Am citit Review cu încredere, m-am bucurat de ea. Pot să spun același lucru despre Semnele Timpului.

Dar nu este cazul revistei Ministry, revista noastră pastorală. Articolele generale sunt de același tip și calitate ca și în Review, dar nu este întotdeauna așa cu chestiunile specifice și editorialele. Pe acestea trebuie să le citesc cu grijă și precaut. Uneori conțin ceea ce eu numesc erezie și o pervertire periculoasă a adevărului. Aceasta poate fi o acuzație serioasă. Și într-adevăr așa e. Pot să ilustrez ce am în minte prezentând un exemplu concret.

Ministry

În ultimii ani s-a produs o schimbare clară a accentelor din Ministry, și nu într-un sens bun. Această schimbare coincide cu perioada în care conducătorii noștri au avut contacte și rapoarte strânse cu evanghelicii. Tendința aceasta era evidentă mai dinainte, dar acum a ajuns să dea roade. Ca să dau un exemplu, vă voi îndrepta atenția asupra unui articol din februarie 1957, intitulat "Aplicarea preoțească a actului ispășitor." Se pretinde că aceasta este "înțelegerea adventistă a ispășirii, confirmată, ilustrată și clarificată de Spiritul Profetic." Dat fiind faptul că nu s-a renunțat la această idee sau nu

s-a protestat împotriva ei, nu putem decât să concluzionăm just că ea este aprobată oficial.

Ispășirea

Autorul oferă un mic tribut "lupei," adică Spiritului Profetic, apoi face acea afirmație despre ispășire: "Pe de o parte, nu este limitată doar la sacrificiul morții lui Hristos pe cruce. Pe de altă parte, nici nu este restrânsă la slujba Marelui nostru Preot ceresc în sanctuarul de sus, în ziua antipică a ispășirii sau în ceasul judecății lui Dumnezeu, așa cum unii dintre înaintașii noștri au crezut și au scris în mod greșit" (Ministry, februarie 1957, pagina 9). Autorul insistă asupra faptului că Spiritul Profetic învață în mod clar că ambele aspecte sunt incluse: "Un aspect fiind incomplet fără celălalt și fiecare completându-l pe celălalt" (Idem). Cu alte cuvinte, și moartea pe cruce, și slujba lui Hristos în cea de-a doua despărțitură sunt necesare pentru ispășire. Până aici suntem în deplin acord. Moartea a constituit o parte indispensabilă a ispășirii. Una este incompletă fără cealaltă.

Acest lucru trebuie reținut, deoarece după câteva propoziții autorul va spune că moartea pe cruce este suficientă; să citez: "Jertfa de pe cruce (este) o ispășire completă, perfectă și finală pentru păcatul omului" (pagina 10). După ce la început a spus că moartea ispășitoare a fost incompletă, acum spune că este completă, perfectă și finală. Nu consideră că moartea este doar o ispășire parțială, ci una completă, perfectă și finală. Aici nu putem fi de acord. Cele două afirmații sunt ireconciliabile.

Aceasta este mai mult decât o greșeală de exprimare. În timp ce în următorul paragraf autorul recunoaște de formă nevoia unei slujbe în sanctuarul ceresc, el lasă deoparte orice caracteristică esențială a ispășirii și omite datele esențiale ale conceptului adventist despre ispășire, care justifică existența noastră ca popor distinct care are o solie pentru lume în prezent.

În explicarea lui asupra lucrării lui Hristos în sanctuar, el nu face referire și nici nu menționează Daniel 8:14: "Apoi sanctuarul va fi curățit." Fără acest text, lucrarea lui Hristos în sanctuar devine lipsită de sens. El nu menționează anul 457 î.Hr, cele 70 de săptămâni sau mijlocul săptămânii care precizează vremea jertfei de pe cruce, și care este "ca un drug într-un loc tare" (Is. 22:23) de care fixăm întreaga schemă cronologică a profeției și care, de asemenea, justifică data, 1844.

Îndepărtați sau schimbați aceste date și adventiștii sunt fără ancoră pentru sistemul cronologic care culminează cu anul 1844, și sunt incapabili să-și motiveze existența ca popor ce trebuie să vestească lumii cea mai importantă solie pentru acest timp: "Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui" (Apoc. 14:7). Fiecare dintre aceste date pe care autorul le lasă deoparte, și tot restul, în cuvintele dr. Barnhouse, este "perimat, răsuflat și nefolositor" (Eternity Extra, septembrie 1956, p. 4).

O colecție cuprinzătoare

În Questions on Doctrine, începând de la pagina 661, există o secțiune care este formată din citate extrase din scrierile soriei White asupra subiectului ispășirii, în total 30 de pagini. Se susține că este o "colecție cuprinzătoare" a învățăturilor soriei White referitoare la ispășire. Când am întâlnit cuvântul "cuprinzătoare," m-am așteptat să descopăr o colecție completă și vastă. Dar consultând materialul, am fost dezamăgit de caracterul lui incomplet și pătinitor. Am descoperit că este o colecție cu multe lipsuri și fără substanță, în care nu au fost introduse numeroase citate care în mod corect ar fi trebuit introduse chiar și într-o compilație mică, ca să nu mai spunem de una cuprinzătoare. Și, destul de ciudat, citatele care au fost omise erau de așa fel încât sub nicio formă nu ar fi trebuit lăsate deoparte.

Mai întâi de toate, am vrut să știu ce a spus sora White referitor la anul 1844, care este "anul crizei." Am vrut să știu dacă acest an avea vreo legătură cu ispășirea, sau dacă putea fi lăsat deoparte fără probleme. Am descoperit că autorul l-a omis. Așa că am căutat alte citate, în afara celor care fuseseră introduse în colecție. Am citit afirmația: "La finalul celor 2300 de zile în 1844... Marele nostru Preot... intră în sfânta sfintelor și acolo stă în prezența lui Dumnezeu, pentru a... îndeplini lucrarea judecării de cercetare, și pentru a face ispășire pentru toți cei care beneficiază de ea." Se afirmă că aceasta este "marea zi a ispășirii finale" (Tragedia veacurilor, p. 480). Am căutat această afirmație importantă în colecția cuprinzătoare, dar nu am găsit-o. Am mai căutat o afirmație asemănătoare: "...la sfârșitul celor 2300 de zile în 1844, Hristos a intrat în Sfânta Sfintelor din sanctuarul ceresc pentru a împlini lucrarea de finală a ispășirii, care pregătește venirea Sa" (Idem, pagina 442). Nu am găsit-o. Am căutat această afirmație: "...aceasta este slujba care a început la sfârșitul celor 2300. Atunci, așa cum i se spusese mai dinainte profetului Daniel, Marele nostru Preot a intrat în Sfânta Sfintelor, pentru a împlini ultima parte a lucrării Sale solemne - curățirea sanctuarului." Nu am putut-o găsi. Am căutat afirmația: "Sfârșitul celor 2300 de zile în 1844 a marcat o criză importantă" (Idem, pagina 429). Nu am găsit-o.

Am căutat alte afirmații, cum ar fi: "Lucrarea sfântă a lui Hristos (care) se desfășoară în prezent în sanctuarul ceresc," "...lucrarea de ispășire a lui Hristos se desfășoară acum în sanctuarul ceresc," "Astăzi El realizează ispășirea pentru noi înaintea Tatălui" (Mărturii, vol. 5, pagina 520; White Board Minutes, p. 1483; Mss. 21, 1895, citat în Ministry, februarie 1957, pagina 30). Nu am găsit niciuna dintre acestea.

La început am crezut că în această carte, Questions on Doctrine, nu a fost loc pentru aceste paragrafe, și nici în Ministry. Dar a trebuit să renunț la această idee când am observat că numai un anumit tip de afirmații erau omise. Toate citatele omise erau legate de data acelei "crize" importante, 1844, judecata de cercetare, intrarea lui Hristos în Sfânta Sfintelor pentru ispășirea finală; lucrarea Lui de ispășire din prezent; lucrarea de ispășire pe care o face El "astăzi înaintea Tatălui." Acestea sunt afirmațiile pe care dr. Barnhouse le-a luat în răs și despre care a spus că liderii noștri le-au "respins în totalitate." De asemenea, el a ridiculizat experiența lui Hiram Edson în lanul de porumb și a numit judecata de cercetare nu numai o idee "ciudată," dar o "idee omenească,

scornită pentru salvarea prestigiului." De fapt, "fenomenul psihologic cel mai colosal din istoria religioasă, inventat pentru salvarea prestigiului" (Eternity Extra, septembrie 1956, pp. 3,4). Și acum descoperim că toate aceste afirmații jignitoare nu fac parte din "colecția cuprinzătoare." Să fie aceasta doar o simplă coincidență?

Ne întrebăm ce efect a avut ridiculizarea evanghelicilor asupra conducătorilor noștri și asupra autorului articolului din Ministry, despre care discutăm. Singurul lucru care i-a împiedicat pe frații noștri să treacă, trup și suflet, la evangheliști, au fost, în mod ciudat, scrierile soriei White. Ea a pus un foarte mare accent pe problema sanctuarului, și nu ar fi ușor să convertești poporul nostru la un nou punct de vedere, atâta timp cât ei au Mărturiile care îi susțin în vechea poziție. Credința poporului nostru în Spiritul Profetic ar trebui să fie slăbită sau, și mai mult, distrusă, înainte de a se parcurge un drum lung pentru a-i aduce la o nouă viziune. Articolul din Ministry servește exact acestui scop.

Însuși editorul, în cercetările sale "a devenit extrem de conștient la declarațiile soriei White, care indică faptul că lucrarea de ispășire a lui Hristos se desfășoară acum în sanctuarul ceresc" (P.V. White, pagina 1483). Aceasta nu se potrivea deloc cu noul punct de vedere în care se susținea că ispășirea a fost făcută pe cruce, așa că el a sugerat că "vor apărea cu siguranță note de subsol sau apendice la cărțile lui Ellen G. White care să clarifice în general în cuvintele ei înțelegerea noastră asupra diferitelor faze ale lucrării de ispășire a lui Hristos" (Idem). Și el a sugerat grăbirea în "pregătirea și introducerea unor asemenea note în viitoarele tipăriri ale cărților lui Ellen White." Când planul a devenit cunoscut, a fost abandonat. Autorul articolului din februarie 1957, Ministry, a preluat controlul și a publicat articolul despre care discutăm acum.

Nici măcar o singură dată

Autorul pune următoarea întrebare: "De ce, în primele zile, în lumina acestor lucruri, sora White nu a scos la suprafață acest lucru și nu a corectat conceptul limitat sau uneori greșit al primilor noștri scriitori referitor la ispășire? Și de ce a folosit ea unele dintre frazele lor exclusive fără să le pună în contrast cu înțelegerea ei mai largă, mai plină de adevăr, atunci când le-a folosit?" (Ministry, februarie 1957, pagina 11).

Aceasta era dilema. Unii dintre primii noștri scriitori aveau concepte greșite despre ispășire. Sora White nu i-a corectat, ci chiar a folosit unele dintre frazele lor. Cum poate fi explicat acest lucru? Răspunsul pe care îl dă autorul este cel mai surprinzător și uluitor răspuns care a fost dat vreodată la o astfel de întrebare. Fiți atenți:

"Ca răspuns: Este esențial ca înainte de toate să ne amintim un lucru fundamental: Nici un adevăr doctrinal sau interpretare profetică nu a fost transmisă vreodată acestui popor mai întâi prin Spiritul Profetic - nici măcar o singură dată."

Citiți din nou acele cuvinte. Și rețineți că acesta este un articol despre care se pretinde că prezintă adevărata semnificație a ispășirii, interpretarea oficială care are aprobarea conducerii și pe care editorul a acceptat-o. Nu a fost retractată sau modificată. Este păstrată mai departe.

Acestea sunt cuvinte îndrăznețe, aproape incredibile, și în întregime neadevărate. Afirmația că sora White nu a contribuit inițial în nici un singur caz cu niciun adevăr doctrinal sau interpretare profetică, nu va fi crezută de miile și milioanele de cititori ai ei care au beneficiat cu toți de lucrările ei. Cât despre mine, am găsit mult ajutor și instruire în învățătura ei doctrinală și în interpretarea ei profetică. Autorul însuși, care la pagina 11 din Ministry, februarie 1977, spune: "Noi suntem fundamental protestanți, luând Biblia ca singură regulă a credinței și a practicii," luna următoare, într-o scrisoare semnată, afirmă: "Consider toate învățăturile Spiritului Profetic referitoare la un anumit subiect a fi învățături cu autoritate în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea." Credința noastră nu poate fi întărită de un scriitor care în public spune "Biblia și numai Biblia," iar în particular neagă acest lucru. Evident, o afirmație este făcută pentru lume; iar cealaltă este făcută pentru a potoli temerile poporului nostru. Se impun niște explicații.

Cititorul a observat că autorul nu spune că sora White nu a contribuit niciodată cu vreun adevăr doctrinal sau interpretare profetică. El spune că ea nu a contribuit cu nimic inițial, cu alte cuvinte, ea nu a avut nici o contribuție originală. Contribuția ei a fost preluată de la altcineva; ea a "dus-o mai departe." Adversarii noștri au afirmat acest lucru ani de zile, dar niciodată nu m-am gândit că așa ceva va fi transmis lumii întregi cu acceptul conducătorilor. Dar așa stau lucrurile. Orice ar fi scris sora White, fie sfatul Tatălui și al Fiului, fie gândurile rebele ale lui Satana, "cineva i le-a spus." Ea nu a contribuit cu nimic, inițial. Nici măcar o singură dată! Dați-mi voie să va dau un exemplu. Următorul paragraf este preluat din Mărturii pentru comunitate, Seria B, nr. 2, pp. 56, 57.

"Mulți din poporul nostru nu realizează cât de solidă este fundația pe care a fost construită credința noastră. Soțul meu, fratele Joseph Bates, fratele Pierce, fratele Edson și alții au fost entuziaști, nobili și adevărul a fost în mijlocul celor care după trecerea vremii în 1844, au căutat adevărul ca pe o comoară ascunsă. M-am întâlnit cu ei, am studiat și ne-am rugat cu zel. Deseori rămâneam împreună până târziu în noapte, și uneori întreaga noapte, rugându-ne pentru lumină și studiind Cuvântul. Acești frați s-au adunat împreună iar și iar ca să studieze Biblia, pentru ca să o putem înțelege și pentru a fi pregătiți să o predicăm cu putere. Când în studiul lor au ajuns la acel punct în care au spus: 'Noi nu putem să facem nimic,' Duhul Domnului a venit asupra mea. Am fost luată în viziune și mi-a fost dată o explicație clară a pasajelor pe care noi le studiasem, fiind îndrumată cum să lucrăm și cum să predicăm eficient. Astfel ne-a fost dată lumina care ne-a ajutat să înțelegem Scriptura referitor la Hristos, misiunea Sa și lucrarea Sa de preoție. Mi-a fost arătat un fir neîntrerupt al adevărului întinzându-se din acea vreme până în momentul când vom intra în cetatea lui Dumnezeu, și le-am dat altora îndrumarea pe care mi-a dat-o Dumnezeu."

În acest caz nu a existat nici un intermediar omenesc. Sora White a obținut îndrumarea de sus, doar dacă nu considerăm că ea minte. În situația respectivă, îndrumarea era privitoare la "Hristos, misiunea Sa și lucrarea Sa de preoție," chiar acele subiecte pe care le analizăm acum. Oricare ar fi lucrul de care suntem siguri sau de care ne îndoim, știm acum că îndrumarea care i-a fost dată soriei White referitoare la subiectul lui Hristos, misiunea Sa și lucrarea Sa de preoție, a venit direct de la

Dumnezeu. Aceasta înseamnă că autorul învățaturii sanctuarului, așa cum au crezut-o și au predicat-o pionierii noștri, este Dumnezeu. Ea venit printr-o viziune, ceea ce nu cred că se mai poate spune despre vreunul dintre punctele noastre de doctrină.

O criză

Am intrat într-o perioadă de criză în această denominațiune, când conducătorii noștri încearcă să impună o doctrină falsă și îi amenință pe cei care se opun. Întregul program este incredibil. Oamenii încearcă acum să dea la o parte temeliile multor generații și au impresia că pot reuși. Dacă nu am avea Spiritul Profetic nu am ști de abaterea de la doctrina sănătoasă care ne amenință acum și de apariția mișcării Omega care ne va decima rândurile și va produce răni dureroase. Situația actuală a fost clar conturată. Ne apropiem de punctul culminant.

Cunosc faptul că au fost date viziuni în mod repetat pentru a confirma studiul anterior. Cunosc faptul că o anumită perioadă mintea soriei White a fost "blocată," după cum s-a exprimat ea, și că în felul acesta i-au fost date viziuni, întocmai ca în situația amintită mai sus. Ea însăși spune că "timp de doi sau trei ani mintea mea a continuat să fie blocată în ceea ce privește înțelegerea Scripturii." În această perioadă Domnul i-a dat viziuni. Apoi i s-a întâmplat ceva, despre care ea a scris: "...din acel moment am devenit capabilă să înțeleg Cuvântul lui Dumnezeu" (Idem, p. 58). Timp de "doi sau trei ani" mintea soriei White a fost blocată. Evident, în felul acesta Dumnezeu a intenționat să-i întărească credința în darul pe care îl are; pentru că oamenii și-au dat seama că ea însăși nu avea nicio cunoștință. Apoi, când au ajuns la capătul cunoștinței și nu au știut ce să facă, lumina a venit printr-o sursă despre care ei credeau că nu le poate rezolva problemele. În mod clar, Domnul era Cel care le arăta calea, și ei au mărturisit acest lucru și "au acceptat descoperirile oferite ca fiind lumină din cer."

Încercând să se protejeze, autorul își schimbă complet poziția și spune că ea a întrecut "cu mult pozițiile luate de primii cercetători, iar sfaturile ei au fost mereu așa de clare, așa de complete și așa de adecvate încât s-au dovedit a depăși cu mult conceptele tuturor contemporanilor săi - fiind uneori în avans cu cincizeci de ani față de acceptarea lor de către unii." Mă întreb pe cine a copiat ea în aceste condiții.

Pregătind cartea Questions on Doctrine, a devenit necesar să se cerceteze puțin prin manuscrisele publicate și nepublicate al soriei White pentru a ști cu siguranță ce a spus ea referitor la anumite lucruri. Această activitate a fost oferită autorului din Ministry, care declară următoarele în Ministry din februarie 1957, p. 11:

Articolul din Ministry

"S-a ridicat următoarea întrebare: "Din ce cauză sfaturile, clarificările și expunerile despre ispășire și efectele preoției ei nu au fost prezentate înaintea noastră până acum?" Răspunsul, credem noi, este simplu și extrem de clar: Nimeni nu și-a luat timpul pentru un efort susținut necesar unei astfel de activități laborioase, spre a le găsi, analiza și organiza.

„Deoarece conducătorii noștri ignoră în mare măsură această mărturie latentă de o neprețuită valoare, nu s-a simțit nevoia, și nu s-a găsit timpul necesar unui proiect atât de vast. Accesul la colecția completă a vechilor periodice care conțin cele două mii de articole ale lui Ellen White nu este ușor, deoarece o colecție completă nu există nicăieri. În plus, valoroasele declarații din manuscrise nu sunt disponibile în formă publicată.”

„Și apoi, ca biserică, suntem atât de ocupați să ducem lumii solia noastră specială, și ca mișcarea noastră complexă să înainteze în multiplele ei sectoare de activitate, încât nimeni nu pare să aibă timp sau măcar interes pentru o așa sarcină imensă. Se știe că această cercetare ar fi una dintre cele mai laborioase, datorită enormei cantități de material care trebuie parcurs.” „Totuși, când nevoia se va face simțită în mod clar și va deveni evident că a sosit timpul pentru o asemenea cercetare, necesitatea ei va fi recunoscută și se va găsi timp pentru a aduna nu numai declarațiile din cărțile cunoscute, dar și din vasta arie de periodice, articole și sfaturi din manuscrise.”

Observați că autorul nu minimalizează sarcina care-i stă înaintea, și este o sarcină enormă. Este regretabil că a ajuns să ne spună că liderii noștri nu simt nevoia unei astfel de lucrări, nu au timp pentru așa ceva și nici nu-i interesează.

În această cercetare el a descoperit că sora White nu a contrazis, nici n-a schimbat ceea ce a spus la începutul lucrării sale. Autorul spune, cu propriile cuvinte, că „Declarațiile de mai târziu ale soriei White nu contrazic, nici nu schimbă afirmațiile ei anterioare”. El spera desigur că dânsa își schimbase poziția cu privire la ispășire, poziție pe care el a criticat-o și a încercat s-o explice spunând că n-a constituit, inițial, o parte din doctrină sau din interpretarea profetică. Este clar că, dacă dânsa ar fi intenționat să-și schimbe punctul de vedere, ar fi avut nenumărate ocazii să facă acest lucru în cei peste șaiszeci de ani pe care i-a trăit după ce clarificase poziția cu privire la ispășire. Dar ea nu a contrazis și nici n-a schimbat ceea ce scrisese odinioară. Aceasta este mărturia unuia care a combătut poziția ei timpurie și care este nevoit să mărturisească acum că ea nu s-a schimbat. Era de așteptat ca autorul articolului din Ministry să ajungă să recunoască, după ce a examinat întregul material, că nu există nici o dovadă că Ellen White s-a răzgândit sau a contrazis ceea ce scrisese mai înainte.

Acest fapt îi creează autorului nostru o altă dilemă. Trebuia acum să rămână la cele scrise de ea, întrucât nu putea susține că ea ar fi autorizat vreo schimbare, indiferent de ce natură ar fi fost. Ce putea face el acum? Avea o singură soluție: să afirme cu seninătate că sora White intenționa să spună altceva decât ceea ce afirmase. Observăm din nou limbajul său specific prin care evită o declarație directă, preferând o abordare pasivă: el spune „o clarificare distinctă a termenilor și a înțelesurilor scoate în evidență faptul că este destinat să aibă o influență foarte întinsă”. Declarațiile ei de mai târziu „investesc acești termeni timpurii cu un înțeles mai larg decât cel atribuit de obicei”. Și, conform explicației lui, când ea spune că Hristos face ispășire (el omite cuvântul „acum”), ea „vrea desigur să spună că aplică individului ispășirea deja făcută”.

Aceasta este în deplină armonie cu declarația din Questions on Doctrine al cărei autor declară cu îndrăzneală că dacă cineva „aude pe un adventist spunând, sau citește în literatura adventistă, chiar și în scrierile Ellenei White, că Hristos face acum ispășire,

trebuie să înțeleagă că ne referim doar la faptul că Hristos aplică beneficiile ispășirii pe care a făcut-o la cruce.”

Asta este într-adevăr o noutate. Am scris câteva cărți, dintre care una despre serviciul din sanctuar, și deci aceasta se încadrează în ceea ce numim „literatură adventistă”. Și acum, un individ neautorizat spune tuturor că, atunci când eu am spus că Hristos face acum ispășire, nu am vrut să spun asta. Am vrut să spun că El aplică ispășirea acum 1.800 de ani. Totuși, nu-i chiar atât de grav dacă el îndrăznește să-și asume rolul de interpret al meu și să spună ce voiam de fapt să spun prin ceea ce am spus. Dar când încearcă să spună lumii, că atunci când Ellen White spune că Hristos face ispășire, ea vrea de fapt să spună doar că El o aplică, este grav. Putem aplica aici reproșul pe care i-l face Dumnezeu lui Iov când acesta vorbește prea mult: „Cine este cel ce îmi întunecă planurile prin cuvântări fără pricepere?” (Iov 38:2) Nu se întâmplă des ca Dumnezeu să fie sarcastic. Dar în acest caz este. Și Iov a meritat-o.

Deci, când citesc „...chiar și în scrierile lui Ellen White, că Hristos face ispășire”, nu trebuie să cred asta. El a făcut ispășirea acum 1.800 de ani; și chiar dacă ea afirmă că Hristos face ispășire acum, că „astăzi El face ispășire”, că „suntem în marea Zi a Ispășirii, și lucrarea sfântă a lui Hristos în favoarea poporului lui Dumnezeu care are loc în ceruri trebuie să constituie studiul nostru statornic” (Mărturii, vol. 5, pagină 250), sunt nevoit să apelez la un interpret pentru a afla ce vrea să spună.

Un astfel de joc cu cuvintele este periculos, deoarece face posibilă orice interpretare. Dacă autorul acestui articol are dreptate, înseamnă că îmi pot permite să spun despre orice cuvânt al unui scriitor că înseamnă altceva decât ce spune de fapt. Aceasta ar face imposibilă comunicarea, și ar transforma lumea într-un Babel. Ce s-ar alege din acorduri, sau contracte, sau din spusele cuiva, dacă mi-aș putea permite să interpretez cum vreau cele spuse de alții? Biblia spune că Sabatul este ziua a șaptea. Pare suficient de clar. Dar teoria autorului îmi permite să spun că Biblia nu vrea de fapt să spună așa ceva. Absurd, veți spune. Și eu spun Amin. Când Biblia spune șapte, nu vrea să spună unu. În orice caz, conform filozofiei autorului, cuvintele ar deveni de neînțeles. Iacov spune: „Da al vostru să fie da și nu să fie nu”. A susține că declarația clară că „Hristos face acum ispășire” înseamnă de fapt că El o aplică acum, este inadmisibil din punct de vedere gramatical, filologic, teologic și al bunului simț. Iar a merge mai departe și a construi pe o astfel de interpretare falsă o nouă teologie, iar aceasta să fie și aprobată, este de necrezut. Asumarea necuvenită a autorității asociată cu încumetarea în virtutea poziției dobândite dă roade. Și roadele sunt rele.

Încercările actuale de a micșora și a distruge încrederea în Spiritul Profetic și de a stabili o nouă teologie poate înșela pe unii, poate chiar pe mulți, dar temeliile pe care am clădit atâția ani încă rezistă și Dumnezeu nostru este viu. Aceste avertismente sunt întemeiate:

„Dacă slăbiți încrederea poporului în Dumnezeu, în mărturiile pe care El i le-a dat, vă răzvrătiți împotriva lui Dumnezeu asemenea lui Core, Datam și Abiram” (Mărturii, vol. 5, pagină 66).

Într-o cercetare neterminată pe care am condus-o cu ani în urmă, am descoperit ceea ce a aflat și autorul nostru, și chiar mai mult decât atât. Printre alte lucruri, am găsit într-un pamflet intitulat „Un cuvânt către Mica Turmă”, publicat de James White la Brunswick, Maine, în data de 30 mai 1847, o declarație a soriei White despre sanctuar care mi-a atras imediat atenția. Este datată 21 aprilie 1847 și a fost scrisă în Topsham, Maine. La pagina 12 am găsit aceste cuvinte, pe care presupun că le-a găsit și autorul nostru. Sora White spune:

„Cred că sanctuarul care va fi curățit la sfârșitul celor 2300 de zile este Templul Noului Ierusalim, în care slujește Hristos. Domnul mi-a arătat în viziune, cu mai mult de un an în urmă că fratele Crosier avea adevărata lumină cu privire la curățirea sanctuarului, etc...., și a fost voia Lui ca fratele C (Crosier) să scrie părerea sa, pe care ne-a prezentat-o în ediția specială a publicației Day-Star din 7 februarie 1864. Am primit aprobarea deplină din partea Domnului, de a recomanda acest articol tuturor sfinților. Mă rog ca aceste rânduri să se dovedească a fi o binecuvântare pentru dumneavoastră și pentru toți scumpulii copilași care le vor citi.” Semnat, E. G. White.

Am făcut repede o copie după această ediție specială și am citit-o. În timp ce scriu aceste rânduri am în față această fotocopie și, la paginile 40 și 41 citesc articolul fratelui Crosier. După ce discută unele teorii în care nu credea, fratele Crosier observă:

„Dar ei spun că ispășirea a fost făcută și terminată pe Calvar când Mielul lui Dumnezeu a murit. Așa ne învață oamenii, și așa cred celelalte biserici și lumea, dar nu este nimic adevărat sau sfânt în această învățătură, dacă nu este susținută de autoritatea divină. Doar câțiva, sau poate chiar nimeni din cei care susțin această opinie n-au verificat vreodată temeiurile pe care se sprijină.

1. Dacă ispășirea a fost făcută la Calvar, cine a făcut-o? Ispășirea este lucrarea preotului; cine a oficiat-o pe Calvar? Soldații romani și evreii batjocoritori?

2. Ispășirea nu constă doar în uciderea jertfei; păcătosul înjunghia animalul de jertfă (Levitic 4:1-4, 13-15 etc.), apoi preotul lua sângele și făcea ispășire (Levitic 4:5-12, 16-21).

3. Hristos a fost numit Mare Preot pentru a face ispășire, și în mod sigur nu a acționat în această calitate până după învierea Sa, și nu avem nici o mărturie că ar fi desfășurat, pe pământ, după înviere, vreo activitate care ar putea fi numită ispășire.

4. Ispășirea se oficia în Sanctuar, iar Calvarul nu era un astfel de loc.

5. Hristos nu putea, conform textului din Evrei 8: 4, să facă ispășire câtă vreme era pe pământ. „Dacă ar fi pe pământ n-ar putea fi preot.” Preoția pământească a fost cea levitică; cea divină este cerească.

6. Deci, El nu a început lucrarea de mijlocire, de orice natură ar fi fost ea, decât după înălțarea Sa, când, cu propriul Său sânge, a intrat în Sanctuarul din ceruri, pentru noi.

Iată deci „adevrata lumină” despre care Domnul i-a arătat soriei White în viziune, că are aprobarea Sa, și pe care a fost deplin autorizată s-o recomande tuturor

sfinților. Numai dacă o desconsiderăm pe sora White putem respinge această mărturie a sa. Nu suntem gata să facem așa ceva.

Avem acum în față următoarea situație: A găsit autorul nostru din Ministry, în cercetarea sa amănunțită, afirmația că fratele Crosier avea „adevărata lumină”? Dacă n-a găsit-o nu prea are motive să fie mulțumit de munca sa. În orice caz, dacă aș fi fost profesor și i-aș fi dat să facă această muncă de cercetare, iar el ar prezenta drept raport colecția din Questions on Doctrine, i-aș fi acordat calificativul F, care în limbaj școlar înseamnă greșală. Oricum, avem în acest caz o cercetare de slabă calitate, sau o omisiune, care mai târziu, în funcție de împrejurări, poate avea consecințe grave.